

noget udspringer af en Misforstaaelse af, hvad der egentlig foregaar ved den Lov, der gælder de arbejdsløse, for det ærede Medlems Vedkommende for det første paa et rent positivt Punkt med Hensyn til selve det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem nævnedes, at disse 450,000 Kr., som gaa til Hjælpekasserne, gik alle til dette Formaal. Saa vidt jeg forstod ham, tænkte han, at de alle eller i alt Fald overvejende alle gik til de arbejdsløse. Dette er aldeles ikke Tilfældet. De 450,000 Kr., der gaa til Hjælpekasserne, gaa for en meget stor Del til Hjælp af en helt anden Karakter end den, der her er Tale om ved dette Lovforslag, og jeg tror heller ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at selv de 200,000 Kr., som man bevilger yderligere her, ere Penge, som ikke udelukkende, ja maaske endog ikke overvejende, komme netop arbejdsløse til gode. Det ærede Medlem vil forstaa dette ogsaa af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser, naar han før sagde, at selv om man ikke vedtog disse Love, vilde man dog blive nødt til at yde mere end de 250,000 Kr. De 250,000 Kr. forslaa ikke, fordi man til Enker og til andre allerede anvender Hjælpekasserne i saa stort Omfang, at dette Beløb ikke slaar til, ganske uanset om denne særlige Hjælp til arbejdsløse kommer med eller ikke.

Men jeg skal herfra vende mig til Spørgsmaalet om Stillingen overfor de arbejdsløse. Der sætter det ærede Medlem et Skel, som det synes mig, han ikke med Rette kan sætte. Han delte de forskellige Mennesker, der paa en eller anden Maade modtage Statens Hjælp, i to Grupper. Han sagde, at der var de trængende, de syge og de gamle — dem vilde han være med til at hjælpe, fordi de havde gjort deres Borgerpligt, og det er naturligt, at Samfundet hjælper dem. Derimod stillede det ærede Medlem sig helt anderledes overfor de arbejdsløse. De stod for hans Bevidsthed paa en helt anden Maade. Det er voksne Mennesker i den arbejdsdygtige Alder; de maa klare sig selv — overfor dem har Samfundet ingen Forpligtelser efter det ærede Medlems Opfattelse. Det ærede Medlem havde endog det Indtryk, at vi herhjemme i Danmark vare ganske overordentlig og ualmindelig humane overfor den Gruppe af Mennesker. Jeg har for nylig set en Adresse, vedtagen i den Egn, som det ærede Medlem repræsenterer, ikke i hans Kreds, men i en abokreds, en Adresse, i hvilken man netop brugte Udtrykket „overhuman” om adskillige af de Ydelser, der ske fra Statens Side til de mindre velstillede, og det er den

Stemning, det ærede Medlem var Talsmand for. Det ærede Medlem sagde, at vi kom saaledes i Danmark til at lade en meget stor Del af Befolkningen gaa paa Krykker. Han nævnedes en fremmed, som efter at have set vor sociale Lovgivning skulde have sagt, at i Danmark havde vi indrettet det paa, at hveranden Borger gik paa Krykker. Det kunde egentlig interessere mig at faa at vide af det ærede Medlem, hvem denne fremmede er. Det er ikke helt ualmindeligt, at man hos os fremhæver, hvorledes man i Udlandet netop ser med Beundring paa dansk social Lovgivning. Jeg tror, man i Danmark fremhæver det noget mere, end det i Virkeligheden er Tilfældet. Men det vilde være interessant at faa at vide, hvilken Art af fremmed det er, der er kommen herop og har syntes, at vi vare saa urimelig gode ved de Mennesker, her er Tale om.

Det ærede Medlem mente, at det virkede skadeligt — lammende, sagde han — paa disse Mennesker selv, naar de fik denne Understøttelse. Men har det ærede Medlem nu Ret deri? Hvad vil det ærede Medlem henvise dem til i Stedet for? Han vil henvise dem til Fattighjælp. Men er der nogen, der tror, at det virker mindre lammende paa deres Arbejdslyst i Fremtiden, at de faa Fattighjælp og derved ligesom gaa ud af det almindelige arbejdende Samfund, i hvert Tilfælde stilles paa en helt anden Maade end den Del af deres Medborgere, som ikke har faaet den Hjælp? Skulde det virke mindre lammende paa dem end det, at de faa et Tilskud til en Forsikring, som de selv eller deres Standsfæller i saa høj Grad bidrage til? Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Betragtning paa dette Punkt. Men Grundbetragtningen, der laa bag, var, at overfor de arbejdsløse har Samfundet ingen Pligter, de maa klare sig selv, de maa skaffe sig Arbejde, og hvis de ikke kunne det, ja, saa kan man vel ikke ligefrem lade dem sulte ihjel, men saa maa man henvise dem til Fattigvæsenet, og andet kan man heller ikke gøre. Men det synes mig, at det ærede Medlem paa dette Punkt tager fejl. Den Betragtning, at Samfundet ingen Pligt har til at gribe hjælpende ind overfor de arbejdsløse, lod sig høre, hvis Samfundet til at begynde med udstyrede ethvert Menneske med en forholdsmæssig Andel af Samfundets Jord eller Samfundets Arbejdsmidler. Men naar dette ikke er Tilfældet, ser jeg ikke den almindelige Berettigelse, der ligger bag denne Betragtning. Endelig synes det mig, at man ud fra denne Synsmaade helt misforstaaer Karakteren af det Arbejde, der foregaar indenfor Industrifagene.